

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11384/2023
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Драгојевић, адвокат из ..., против туженог „Baumit – Serbia“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Горан Гојачанин, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2712/22 од 15.11.2022. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2712/22 од 15.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2712/22 од 15.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 374/22 од 27.07.2022. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати и то на име душевних болова због умањења животне активности износ од 500.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 300.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 250.000,00 динара и на име душевних болова због наружености износ од 120.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 27.07.2022. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом 2. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде за период од 17.07.2014. године до 13.11.2021. године исплати износ од 1.237.909,99 динара са законском затезном каматом. Ставом 3. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за изгубљену зараду плаћа износ од 17.508,08 динара месечно почев од дана пресуђења 27.07.2022. године, па убудуће, док за постоје законски услови и то 10.-ог у месецу за текући месец. Ставом 4. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 505.542,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 2712/22 од 15.11.2022. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Аранђеловцу П 374/22 од 27.07.2022. године у делу става 1. изреке за износ од 500.000,00 динара на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, за износ од 300.000,00 динара на име накнаде за претрпљене физичке болове, за износ од 250.000,00 динара на име накнаде за претрпљени страх и за износ од 50.000,00 динара на име накнаде за претрпљене душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом почев од 27.07.2022. године до исплате, те у ставу 2. и 3. изреке. Ставом II изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Аранђеловцу П 374/22 од 27.07.2022. године у преосталом делу, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због наружености преко износа из претходног става за износ од још 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.07.2022. године до исплате и обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 397.974,00 динара. Ставом III изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка поводом изјављених жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у потврђујућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено пресудом у побијаном делу је исплата накнаде имовинске и неимовинске штете, настале услед повреде тужиоца на раду. Одлука нижестепених судова о усвајању тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу је са постојећом судском праксом судова у примени и тумачењу члана 377. Закона о облигационим односима, па не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе. Осим тога, указивањем на погрешну оцену приговора подељене одговорности и оспоравањем вештачења, указује се погрешно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање посебне ревизије, као ни битне повреде одредаба парничног поступка, на које се ревизијом такође указује.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије туженог у наведеном делу на одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и закључио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена, ако је изјављена против пресуде против које је по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.).

Одредбом члана 403 став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 11.07.2016. године, а вредност предмета спора је 3.338.389,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета не прелази имовински цензус од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 413. ЗПП у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23).

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**